

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 04 0 U 001667 25 Uvp 2
Sarajevo, 10.07.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Babić Stanković Aleksandre, kao predsjednika vijeća, Ajanović-Selimović Amele i Vuković Josipa, kao članova vijeća, te Hodžić Merhunise, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja K.R. iz O., J. bb, zastupanog po punomoćniku Vila Nerminu, advokatu iz Sarajeva, protiv akta broj: 07-27-2-859/2024 od 06.12.2024. godine, tuženog Federalne uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove Sarajevo, u upravnoj stvari uzurpacije, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Zenici, broj: 04 0 U 001667 25 U 2 od 20.02.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 10.07.2025. godine, donio je slijedeće:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Zenici, broj: 04 0 U 001667 25 U 2 od 20.02.2025. godine, odbijena je kao neosnovana tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog organa, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena kao neosnovana njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja Službe za ekonomske poslove Općine Olovo broj: 04-27-3-640/24 od 18.03.2024. godine. Tim prvostepenim rješenjem je naloženo tužitelju kao uzurpantu da napusti uzurpirano zemljište državne svojine označeno kao kč.br. 264/4, kč.br. 264/9, kč.br. 264/10, kč.br. 264/11 i kč.br. 264/12 k.o. P. starog premjera, koje odgovaraju dijelu parcele broj 1399/10 zv. P.š.1. klase (kč.br.264/4), dijelu parcele broj 1651 zv. „P.“ nekategorisani put (kč.br.264/9 i 264/11) i dijelu parcele broj 1398 zv. „D.-V. šuma 1. klase (kč.br.264/10 i 264/12) k.o. P. novog premjera, uz rok za napuštanje uzurpiranog zemljišta narednog dana od dana konačnosti rješenja.

Protiv navedene presude prvostepenog suda tužitelj je, po punomoćniku, podnio zahtjev za vanredno preispitivanje zbog povrede materijalnog prava i povrede pravila upravnog postupka. Ističe da je prvostepeni sud propustio brižljivo cijeniti provedene dokaze, da kontinuitet posjeda tužitelja i njegovog prednika nikada nije prestao, jer K.A.nije bio dužan napustiti nepriznato zemljište, obzirom da mu za isto nije isplaćena naknada, da kupovina tog zemljišta od strane tužitelja jasno ukazuje na neprekidnost posjeda do zaključenja ugovora, te da ni prednici K.R. nikada nisu brisani iz katastra kao posjednici. Pored toga, ponavlja i tužbene navode u pogledu ocjene provedenog dokaza-izjave K.M., kao i navode da mu nisu predloženi aviofotogrametrijski snimci zemljišta prilikom izlaganja nekretnina, a u vezi sa neobilježavanjem uzurpiranih nekretnina, jer su prema dobijenim informacijama uništeni u poplavama, a što je sud propustio ispitati, tako da suštinski zbog činjenice da nadležni organi ne posjeduju avio snimke, tužitelj gubi pravo vlasništva na predmetnim parcelama. Kako je sud propustio u presudi cijeniti navode tužbe i kako ista ne sadrži obrazloženje izreke, niti argumentuje izreku onakva kakva jeste, predlaže da se iz navedenih razloga zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači tako da se rješenja nadležnih organa ponište i

predmet vrati prvostepenom organu na ponovno rješavanje ili da se ista ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno rješavanje.

Tuženi organ je u odgovoru na zahtjev predložio da sud isti odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju pobijane presude i podacima iz spisa predmeta proizilazi da je tužitelj preciziranim zahtjevom od 01.07.1999. godine tražio raspravljanje uzurpacije predmetnog zemljišta koje je, kako je tvrdio, u njegovom posjedu i posjedu prednika od prije II svjetskog rata, da je zapamćeno u posjedu amidže K.H. koji je poginuo u II svjetskom ratu, potom su ga naslijedila njegova djeca, a prilikom diobe predmetna uzurpacija pripala je K.A. koji mu je prodao kč.br. 264/4 u površini od 17.650 m² (kupoprodajni ugovor od 06.03.1981. godine, Ov.broj: 22/81 od 06.03.1981. godine), od koje su formirane predmetne sporne parcele u svrhu rješavanja uzurpacije te da je tužitelj na istoj parceli upisan kao suposjednik sa dijelom 1/3, da su predmet raspravljanja navedene parcele novog premjera (jer je stari premjer stavljen van snage stupanjem na snagu katastra nekretnina) upisane u KKU broj 379 k.o. P. kao svojina i posjed Bosne i Hercegovine, Federacija BiH i u KKU broj 84 k.o. .P. kao dobro u općoj upotrebi na ime Općine Olovo sa dijelom 1/1, da je prvostepeni organ nakon uvida u elaborat-dokumentaciju postupka izlaganja podataka o nekretninama i utvrđivanja prava na nekretninama za k.o. P., zapisnik o toku izlaganja podataka na javni uvid od 25.09.2000. godine i skice dopunskog premjera od 27.10.2000. godine (SP-24) utvrdio na kojim nekretninama je tužitelj vlasnik, da predmetne nekretnine tužitelj u postupku aviofotogrametrijskog snimanja nije obilježio niti je bio u posjedu istih, a nije podnosio zahtjev za utvrđivanje prava vlasništva, niti ih je naveo kao sporne nekretnine koje su uzurpacija, da je u ponovnom postupku (u izvršenju ranije presude Vrhovnog suda Federacije BiH broj: 04 0 U 001667 11 Uvp od 15.11.2012. godine) dana 08.07.2022. godine izvršen uviđaj na licu mjesta uz prisustvo stranaka, svjedoka, vještaka i zainteresovanog lica i o tome sačinjen zapisnik broj: 02-31-20/99 od 08.07.2022. godine, da je vještak geometar konstatovao koje su parcele predmet uviđaja, da je uzeta na zapisnik izjava prisutne svjedokinje K.M. (rođena 1933. godine, ne zna granice predmetnih parcela od državnog zemljišta, sjeća se da su "oni" koristili navedeno zemljište prije II svjetskog rata, da su "oni" sijali i orali i da je tu bila kuća i štala), da je pribavljeno izjašnjenje zainteresovanog lica JP ŠPD ZDK Zavidovići PJ Šumarija Olovo od 04.03.2024. godine, koje se protivi priznavanju prava svojine na predmetnom zemljištu (državno zemljište, šumski kompleks, nije ograđeno, nema kontinuiteta posjeda i smetnja je gazdovanju šumama i šumskim zemljištem), da je tužitelj u izjašnjenju na nalaz geometra i zapisnik o uviđaju, aktom od 05.03.2024. godine, izjavio da predmetno zemljište nije uvijek bilo šumsko i neograđeno, pozivajući se na posjedovni list starog premjera gdje se vodilo kao pašnjak, da prema izjavi geometra Avdibašić Salema, uposlenika zainteresovanog lica (i dostavljene dokumentacije iz arhive) proizilazi da je o uzurpaciji predmetnog zemljišta-parcele kč.br. 264/4 u površini od 17.650 m² pravosnažno odlučeno rješenjem PK broj: 03-47 od 04.04.1963. godine, kojim K.A. nije priznato pravo vlasništva na uzurpiranom zemljištu, da je Općina Olovo, aktom od 12.10.1973. godine obaviještena od strane ŠIP Stupčanica da je uzurpant K.A. dao nepriznatu uzurpaciju u zakup K.U. i da se traži izvršenje rješenja od 04.04.1963. godine i odstranjivanje uzurpanta i K.U. sa nepriznatog zemljišta, da je donesen zaključak o dozvoli izvršenja navedenog rješenja, kao i rješenje od 30.01.1980. godine kojim je određena naknada za nepriznato zemljište u visini od 4.077,15 dinara, da su sa predmetnog zemljišta udaljeni uzurpanti K.A. i K.U., te da je prvostepeni organ savjesnom i brižljivom ocjenom svih izvedenih dokaza zaključio da na navedenim nekretninama ne postoji kontinuitet posjeda tužitelja, odnosno njegovih prednika, da ne postoji faktički posjed niti dokazi koji na to upućuju (ograda, granica, korištenje, obrada i slično), pa obzirom na Zakon o šumama ZDK i Zakon o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom BiH, kao i na Odluke Ustavnog suda BiH,

prvostepenim rješenjem od 18.03.2024. godine odbijen je zahtjev tužitelja, obzirom da su predmetne nekretnine državno šumsko zemljište, da je na istima uknjiženo pravo vlasništva BiH, te da se na istim nekretninama ne može steći pravo vlasništva jer se radi o nekretninama koje su po kulturu šuma i da nema kontinuiteta posjeda niti faktičkog posjeda, te da stoga nisu ispunjeni uslovi da se isto prizna u vlasništvo u smislu odredaba člana 34. i 35. Zakona o uzurpacijama ("Službeni list SR BiH", broj: 6/78-prečišćeni tekst).

Dalje slijedi da je tuženi organ, osporenim rješenjem od 06.12.2024. godine, odbio kao neosnovanu žalbu tužitelja izjavljenu protiv prvostepenog rješenja, ocijenivši ga pravilnim i na zakonu zasnovanim. Prvostepeni sud je, pobijanom presudom od 20.02.2025. godine, odbio tužbu tužitelja izjavljenu protiv osporenog rješenja, jer je našao da se radi o nekretninama koje su upisane kao vlasništvo i posjed države BiH, koje su po načinu korištenja šuma i sa kojih su udaljeni uzurpanti K.A. i K.U., te da je uzurpacija po osnovu kupoprodajnog ugovora iz 1981. godine (uzurpacija poslije 08. jula.1955. godine) nastala novim uzurpiranjem od strane tužitelja 1981. godine, da ne postoji kontinuitet u posjedu tužitelja i njegovih pravnih prednika, niti postoji faktički posjed, pa su odluke nadležnih organa ocijenjene od strane prvostepenog suda pravilnim i na zakonu zasnovanim, s pozivom na član 6. u vezi sa članom 24., 34. i 35. Zakona o uzurpacijama.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Naime, nadležni organi, a i prvostepeni sud, su iz provedenih dokaza (predmetnog činjeničnog utvrđenja čiju potpunost i pravilnost ovaj sud nije ni mogao cijeliti u smislu člana 41. Zakona o upravnim sporovima) pravilno utvrdili (postupajući u potpunosti po uputama iz ranije presude Vrhovnog suda Federacije BiH) da je ranija uzurpacija predmetnog zemljišta već raspravljena pravosnažnim rješenjem od 04.04.1963. godine kada tadašnjem uzurpantu K.A. nije priznato pravo vlasništva i naloženo mu je da predmetno zemljište napusti, da uslijed toga nije bilo moguće da se tužitelju (ili bilo kome drugom) kupovinom tog zemljišta prizna ranije izvršena uzurpacija, da nije dokazano da postoji kontinuitet posjeda na predmetnom zemljištu, da isto nije ograđeno i razgraničeno od ostalog državnog šumskog zemljišta, da nije u faktičkom posjedu tužitelja (niti je pružen dokaz u tom pogledu), da je u postupku izlaganja nekretnina tužitelj mogao prigovoriti i iskazati se kao vlasnik tog zemljišta (a što je propustio učiniti) i obilježiti ga prije aerofotogrametrijskog snimanja, da je na predmetnom lokalitetu utvrđena i obilježena (u razdoblju od 1984.-1985. godine) zelena linija u smislu člana 17. Zakona o uzurpacijama, čemu je prethodilo rješavanje svih evidentiranih uzurpacija po službenoj dužnosti, te da se prema novouspostavljenoj zemljišno-knjižnoj evidenciji (stupio na snagu katastar nekretnina za predmetnu k.o.) radi o šumskom zemljištu u vlasništvu Bosne i Hercegovine-Federacije BiH i nekategorisanom putu (dobro u javnoj upotrebi) koje potpada pod zabranu raspolaganja. Kako je predmetno zemljište pod šumom (što se ni navodima zahtjeva ne dovodi u bilo kakvu sumnju) to tužitelju, primjenom člana 6. stav 1. tačka a) Zakona o uzurpacijama (prema kojem se neće priznati pravo svojine na zemljištu uzurpiranom prije 6. aprila 1941. godine ako je to zemljište pod šumom) nije moglo biti priznato pravo svojine na predmetnom zemljištu, a kako su to pravilno u svojim odlukama ocijenili i nadležni organi, a i prvostepeni sud. Pri tome tuženi organ, a i prvostepeni sud, u obrazloženju osporenog rješenja i pobijane presude pravilno nalaze da prema svim provedenim dokazima jasno proizilazi da zahtjev tužitelja nije bio osnovan po više (naprijed navedenih) osnova, odgovorivši pri tome i na žalbene i tužbene prigovore, ponovljene i u zahtjevu za vanredno preispitivanje, a date razloge, kao svoje, u potpunosti prihvata i ovaj sud. Ovo posebno imajući u vidu da je tuženi organ, suprotno prigovorima tužitelja, pravilno ocijenio da je iskaz saslušane svjedokinje irelevantan za rješenje ove upravne stvari obzirom na materijalne dokaze iz spisa koji su pružili pouzdan osnov za donošenje pravilne i zakonite odluke, a prvostepeni sud je kroz obrazloženje pobijane presude dao dovoljne i jasne razloge za svoju odluku da se tužba odbija kao neosnovana.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Hodžić Merhunisa, s.r.

Predsjednik vijeća
Babić Stanković Aleksandra, s.r.